

ember vad keserveit (A vén cigány). — Arany „Családi kör“-ében is ily sort olvasunk: Mért ne *fogadnók* be, ha tanyája nincsen.

Az erdélyi nyelvjárásokban, különösen pedig a székelyben a *-nók*, *-nők* végződést még nem váltotta fel a *-nánk*, *-nénk*. Éppen azért nem ártana, főként nekünk, erdélyieknek öntudatosítanunk az alanyi ragozás többes-szám első személyének *várnánk*, és a tárgyias ragozás ugyanilyen alakjának *várnók* formája közötti különbséget. Ezen a ponton nem érzem jogosnak azt az ellenvéleményt, amelyet Nagy J. Béla azokkal mondat, akik ezt az újabb nyelvszokást védelmezik (Magyarosan IV, 12). É szerint minthogy a tárgyias igeragozás úgy sem teljes, ebbe az újabb alak-szegényedésbe is belenyugodhatunk. A tárgyias igeragozás nyelvünk rendszerének olyan alapvető sajátysága, mely ma is bizonyos meghatározott jelentés kifejezésére hivatott. Így e kérdésben nem lehet ugyanarra az álláspontra helyezkednünk, mint a jelentés nélküli alakotani sajátysággként megmaradt, de kivésző-félben levő ikes ragozás esetében.

Szta.

Dsida Jenő.

Alig két éve annak, hogy Dsida Jenő az akkori nyelvművelő mozgalomtól, a maga különlegesen fejlett nyelvérzékétől és a sajtónkban tükröződő ugyancsak különleges nyelvérzék-romlás fenyegető veszedelmének belátásától ösztönöztetve, a Keleti Ujság hasábjain nyelvművelő munkába kezdett. E nyelvművelő munka azért mutatkozott olyan rendkívül jelentősnek, mert mint az erdélyi magyarság legtekintélyesebb, legkomolyabb sajtószerveinek egyik szerkesztője, nagyon sokat tehetett nemcsak a nyelvhelyességi kérdések elvi tisztázása, de magának az ujság nyelvének ellenőrzése és tisztogatása érdekében is. Még senki fel nem vette a Dsida kezéből kihullott tollat, hogy folytassa azt a munkát, amelyet ő nagy lend lettel kezdett, de amelyet sír felé hajló teste gyöngeségében vergődve, később csak lanyhultan folytathatott. Fájdalmasan jóleső érzés most egy pillanatra újra felidézni annak emlékét, akivel a nyelvművelés kérdésében éppen ez általunk meg nem értett lanyhulás miatt elvi szempontból nézeteltérésünk is támadott.

Még fájtak a vitában kapott és adott sebek, még nem is láthatta rövidéletű munkájának ízes gyümölcseit, és máris virágokat kellett ültetni az egyetlen, komoly újságíró-nyelvművelő sírjára.

Temetésén nem lehettem jelen, Ezért csak most és *így* teszem le sírjára folyóiratunk nyelvművelőinek nevében az emlékezés késő-őszi koszorúját.

Szta.